

תערוכה קבוצתית – מוזיאון בת ים לאמנות, 2006

דמויות אדם, מפוסלות מרשת, עיתונים ושרידי בגדים, יוצרות את המיצב הפיסולי של האמנית מאירה גרוסינגר. הדמויות הן בעצם מריונטות, הקשורות בחוטים הנמשכים ומסתבכים. המריונטות מניעות את איבריהן לכל צלילים ובעזרת רוח המופקת בחלל. האמנית אינה מסתירה מהצופה את תהליך העבודה: העיתונים הבונים את השרירים ואת הבשר מרמזים על הפונקציונאליות של חומר הבנייה – המידע הזורם מהעיתון היומי אל הקורא אותו. מידע הוא כח אשלייתי וזמני. המריונטות "מופעלות" על ידי המושך בחוטים. איברי גופן נעים בתנועות מעוותות כביטוי לרגשות דחוסים, לנעשה בנבכי הנשמה. ריקודן מזכיר את ריקוד הבוטו היפני, שהוא עז מבע, מסוגן ומאפק.

מי הוא המושך בחוטים ומכוון את תנועת הריקוד? עדה נעמני כותבת על מיצב זה: "מקובל לדמות את המריונטות לבני האדם שהתנהלותם בעולם תלויה במושך חוטים עלום – האלוהים או הגורל... סבך החוטים עצום ואינו בר התרה". שאלות על גורלו של האדם ועל יכולת הבחירה שלו, על מהות תפקידם של האמן היוצר ושל הצופה החווה את הפעלתה של יצירת האמנות, הן השאלות שמעלתה מאירה גרוסינגר במיצב זה. בסוף הדרך, כדרך כל בשר, מוטלות המריונטות בערימה דוממת ונוגעת ללב. היש לראות בכך אנלוגיה למצב הזקנים במדינה? עבודה נוספת של מאירה גרוסינגר משלבת פיסול וצילום ונעשתה על פי הציור "עולמה של כריסטינה" מאת אנדרו ווייט. דמות פיסולית שוכבת בשדה ומתבוננת בבית ישראלי, שגגו שבור. הבית המוקרן מצולם בארבעה צבעים המסמלים את ארבע עונות השנה. גם כאן האמנית מתייחסת לזמן החולף, המכרסם בכל.